

Arrest

**nr. 344 852 van 15 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 5 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 8 februari 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming.

1.2. Op 2 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), omdat Kroatië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.3. Verzoekster komt volgens haar verklaringen op 24 april 2023 België opnieuw binnen en dient op 25 september 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat dit volgend verzoek op 16 mei 2024 ontvankelijk wordt verklaard, neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) op 1 augustus 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 augustus 2025 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Burundees staatsburger en behoort u tot de Tutsi bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit Makamba. U bent niet politiek actief geweest in Burundi, noch heeft u politieke activiteiten sinds u in België bent toegekomen. In 2019 verhuisde u voor uw studie naar Bujumbura, waar uw vader, die tussen 1980 en 1989 militair was in het Burundese leger, een handelszaak had en in de wijk Mutakura verbleef. Omdat uw vader als voormalig militair van het Burundese leger (ex-FAB) begin 2019 op verlof naar Rwanda reisde en er zijn uitgeweken neef [J.I.], bezocht, omdat hij lid was bij de “Mouvement pour la Solidarité et la Démocratie” (MSD) en omdat uw vader in 2015 manifestanten financieel steunde wanneer zij op straat kwamen protesteren tegen een derde mandaat van voormalig president Nkurunziza, werd hij lastiggevallen door leden van de imbonerakure. Twee weken na uw verhuis naar Bujumbura was u getuige hoe uw vader werd bezocht door een zekere [E.], chef van zone Cibitoke, vergezeld door drie leden van de imbonerakure, met name [M.], [F.] en [R.]. Ze eisten van uw vader samenwerking met de inlichtingendiensten en dreigden hem iets aan te doen indien hij hun eis niet inwilligde. [E.] vroeg u op dat moment om u aan te sluiten bij de regeringspartij CNDD-FDD en lid te worden van de imbonerakure. Ook werd u gevraagd om informatie te geven over bijeenkomsten in jullie woonst. Ze dreigden u te vervolgen indien u niet meewerkte. Toen u op 20 september 2019 terugkeerde van school, vertelde uw buurvrouw u dat ze had gezien hoe uw vader in een voertuig van de inlichtingendiensten was geplaatst en meegenomen. Uit schrik besloot u bij uw tante [M.] in de wijk Carama te gaan logeren. Op 18 mei 2020 werd uw vader vrijgelaten en keerde terug naar zijn woonst in Mutakura (Bujumbura). Omdat de imbonerakure hem er bleven lastigvallen verliet hij in februari 2021 Bujumbura en verhuisde naar Makamba, waar hij logeerde bij zijn vrienden. Op 11 maart 2021 vertelde een buurman van uw moeder, haar over een bijeenkomst van imbonerakure in het dorp Budaketwa, waar werd beslist om uw vader te doden/te laten verdwijnen omdat hij niet was ingegaan op hun eerdere eisen. Uw vader vertrok daarop voor zijn veiligheid. Jullie wisten niet waar uw vader was tot uw moeder op 19 augustus 2021 door een onbekende werd gebeld met de mededeling dat uw vader, die geslagen en gemarteld bleek te zijn, in het ziekenhuis van Kigutu was opgenomen voor verzorging. Daags na dit bericht overleed uw vader. U, die nog steeds school liep in Bujumbura, reisde af naar Makamba waar uw vader werd begraven. Vervolgens keerde u terug naar Bujumbura om uw studies verder te zetten en trok terug in bij uw tante [M.] in Carama. Op 7 augustus 2022 werd u, onderweg van de Pinksterkerk in de wijk Kinama, gepasseerd door een voertuig waar vier mannen in zaten. Nadat de wagen stopte werd u gedwongen meegenomen naar het voertuig. U werd geblinddoekt weggevoerd naar een voor u onbekende plaats die leek op een gebouw in aanbouw. U werd er drie dagen lang vastgehouden en geslagen. Men vroeg u waar uw neef [J.I.] was en verweet u de gevraagd informatie over mensen die in uw vaders huis bijeenkwamen niet te hebben doorgegeven. Eén van uw ondervragers was [M.]. Wanneer de derde dag van uw vasthouden een man in politie-uniform aanstalten maakte u seksueel te misbruiken kwam [M.] tussen en begon een discussie met de agent. Hij zei dat hij u ging doden indien u geen geldbedrag voor uw vrijlating zou regelen. U kreeg vervolgens een telefoon in uw handen waarmee u naar uw tante [M.] belde om haar uit te leggen wat men van u eiste. Uw tante bracht rond acht uur in de avond de gevraagde som geld naar een plaats in Kinama en u werd vrijgelaten. Er werd u meegedeeld dat u moest meewerken zoals geëist en men dreigde u het lot van uw vader te doen ondergaan. Ook verbood men u te spreken wat u was overkomen. Uw tante besloot daarop om u het land uit te sturen. Via een vriend die bij de dienst paspoorten werkte werd voor u in augustus 2022 een paspoort aangevraagd. Nadien regelde uw tante u een reis naar Servië. Op 17 oktober 2022 nam u vanop de luchthaven Melchior Ndadaye een vlucht naar Ethiopië. Vervolgens vloog u door naar Turkije. Vanuit Turkije nam u een vlucht naar Servië om vervolgens te voet naar Kroatië te stappen. Onderweg verloor u uw paspoort. Nadat u door de Kroatische politie was opgepakt en opgesloten kon u uw reis vervolgen. U reisde naar Zwitserland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat uw verzoek om internationale bescherming er werd geweigerd reisde u naar België. Op 9 februari 2023 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen daar Kroatië verantwoordelijk was voor uw asielprocedure. U werd op 29 maart 2023 vanuit België terug naar Kroatië gestuurd waar u tot 21 april 2023 toekwam. Op 24 april 2024 reisde u terug naar België. Op 25 september 2023 heeft u een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U vreest in een geval van een terugkeer naar Burundi als dochter van een ex-FAB en van Tutsi origine, te worden gedood door de imbonerakure.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kleurenkopie van uw Burundese identiteitskaart, een kleurenkopie met enkele bladzijden van uw vaders reispaspoort (d.d. 07/12/2018, geldig tot 07/12/2028), een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en een kopie van een attest opgesteld door de generale staf van het Burundese leger aangaande de geleverde prestaties van uw vader. Op 11 februari 2025 stuurde uw raadsman, mr. [V.O.], een mail met correcties in de notities van uw persoonlijk onderhoud en afbeeldingen van de Belgische identiteits-/ verblijfsdocumenten van drie van uw familieleden en een foto van u op school in

Burundi. Dezelfde dag stuurde uw raadsman nog een mail met enkele bestanden waarop afbeeldingen zijn te zien van uw studieresultaten en diploma's. Op 19 maart 2025 stuurde uw raadsman een mail met afbeelding van twee documenten aangaande de vrijlating van uw vader uit detentie op 18 mei 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt u in Burundi in het vizier te hebben gelopen van en vervolgd te zijn geweest door leden van de imbonerakure van Mutakura die, vóór uw verhuis naar Bujumbura in 2019, ook reeds geruime tijd er uw vader lastigvielen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/02/2025 –verder "notities CGVS", p. 17). Uw vader, volgens u, lid van de Mouvement pour la Solidarité et la Démocratie (MSD), zou immers tijdens manifestaties in 2015 tegen het derde mandaat van de toenmalige president Nkurunziza via financiering demonstranten hebben gesteund (notities CGVS, p.7). Echter kan u uw vaders politiek activisme op geen enkele manier aannemelijk maken. Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde dat uw vader lid zou zijn geweest van de MSD (notities CGVS, p.7), maakte u hierover geen enkel gewag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch in de vragenlijst van het CGVS die u invulde (zie verklaringen DVZ d.d. 06/05/2024, vraag 17 en vragenlijst CGVS, p. 4 vraag 7). Uw uitleg voor deze belangrijke omissie, met name dat u hierover eerder niets meldde omdat uw vader niet meer in leven is (notities CGVS, p.30), is niet overtuigend, daar in de vragenlijst van het CGVS die u invulde en via uw raadsman, mr. [V.O.], terug aan het CGVS bezorgde op 26 juli 2024 duidelijk blijkt, dat men vroeg te melden welke familieleden lid zijn en/of waren van een organisatie, beweging, politieke partij en dergelijk meer. Het doet dan ook vermoeden dat u dit feit post factum verzon om uw relaas van een extra element te voorzien. U zelf bleek –ook al zou uw vader u reeds in 2015 over zijn lidmaatschap hebben verteld - geen idee te hebben van welke strekking deze partij is, noch in welke context die partij ontstond, laat staan dat u kon antwoorden op een vraag naar de voorzitter van de MSD (notities CGVS, p.7,30,31). Men zou nochtans van een lid van een politieke partij die het blijkbaar wel belangrijk vond om zijn dochter over zijn lidmaatschap te vertellen en te duiden dat hij manifestanten steunde in 2015, hij u van zijn enthousiasme voor de MSD zou vertellen en uitleggen waarom hij de juist de MSD zo belangrijk/interessant vond om er lid bij te zijn. Verder blijken noch u noch uw vader ooit te hebben deelgenomen aan enige manifestatie waaruit bij gevolg kan worden besloten dat jullie hierom zeker niet in het oog konden hebben gelopen van de autoriteiten (notities CGVS, p.8,9). Moest uw uiteenzetting hierover nog enigszins aannemelijk zijn –quod non- is het uitermate verbazingwekkend te noemen dat u vanuit Makamba, waar u met uw moeder en de rest van uw familie woonde, naar Bujumbura bij uw vader besloot in te trekken op een moment dat de veiligheidssituatie er niet optimaal was. Bovendien verklaarde u te hebben geweten dat uw vader in Bujumbura door imbonerakure werd lastiggevallen (notities CGVS, p.17 en zie schriftelijke verklaringen vragenlijst CGVS, vraag 13, p.6,7). Men zou in deze context dan ook eerder verwachten dat uw ouders u zouden afraden om op dat moment bij uw vader in te trekken om de aandacht van de imbonerakure niet op u te vestigen (notities CGVS, p.17,32). U hierop gewezen antwoordde u enkel dat u in Bujumbura wilde verder studeren. Uw algehele uitleg mankeert dan ook enige doorleefdheid die men toch zou verwachten van iemand die stelt uit een familie te komen die in het oog werd gehouden door de imbonerakure omwille van het profiel van uw vader. De beslissing u in Bujumbura bij uw vader te laten wonen en er u te laten studeren doet dan ook eerder vermoeden dat uw vader in de betreffende periode –geen concrete problemen kende met de imbonerakure en of de autoriteiten. Het feit dat uw vader eind 2018 een reispaspoort kreeg uitgereikt en begin 2019 enkele keren van Burundi naar Rwanda reisde en terugkeerde naar Burundi, wijst er ook eerder op dat uw vader geen moeilijkheden kende. Indien uw vader daadwerkelijk sinds jaren lastiggevallen zou zijn geweest door de imbonerakure, is het bovendien niet te vatten dat hij het zou hebben aangedurfd om begin 2019 meermaals naar Rwanda te reizen, enkel en alleen om er te gaan rusten en een familielid te gaan bezoeken (notities CGVS, p.10,20,37 en zie schriftelijke verklaringen vragenlijst CGVS, vraag 13, p.7). Zijn profiel van ex-FAB wordt verder niet in twijfel getrokken. U legde immers ter staving van uw vaders beroepsactiviteiten een kopie van een attest neer, uitgegeven in april 2015 door de generale staf van de Force de Défense Nationale du Burundi, waarin wordt verwezen naar zijn dienst in het Burundese leger tussen 1980 en 1989. Hoewel het CGVS uw vaders detentie, waarbij hij op 08/05/2020 tijdelijk werd vrijgelaten door het Hof van Beroep in

Bujumbura (notities CGVS, p.32,33,37,38) niet ter discussie stelt, heeft u geen andere documenten neergelegd over het verloop van zijn zaak. U toont dan verder ook niet meer op objectieve wijze aan of uw vader na zijn vrijlating nog concrete problemen heeft gekend. U legde enkel uit dat uw vader tot februari 2021 nog in Bujumbura verbleef en vervolgens naar jullie geboorteplaats, Makamba vertrok waar hij zeker tot maart 2021 nog verbleef (notities CGVS, p.11 en zie vragenlijst CGVS, p. 7 vraag 13). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zelfs na de detentie van uw vader in Bujumbura bent kunnen blijven wonen en uw studies heeft kunnen verderzetten. U legde van de studie jaren 2019-2020, 2020-2021 en 2021-2022 immers attesten met schoolresultaten en uw diploma, behaald in 2021-2022, neer. Evenmin legde u enig begin van bewijs neer van de nasleep van het door u aangehaalde incident met uw vader waarbij hij na een vergadering van imbonerakure op 11 maart 2021 zou zijn verdwenen, gemarteld en uiteindelijk in het ziekenhuis van Kigutu zou zijn terecht gekomen waar hij overleed ten gevolge van de aangebrachte letsels (notities CGVS, p.10,33). Het CGVS stelt het overlijden van uw vader –u legde een kopie van zijn overlijdensakte neer- op zich niet in vraag, doch is dit document geen sluitend bewijs wat uw vaders zou zijn overkomen, noch dat hij door geweld aan zijn einde kwam. Vermits uw vader voorafgaand aan zijn overlijden in een ziekenhuis werd verzorgd, zou men kunnen verwachten dat u ten minste hiervan enig document kan neerleggen waaruit kan worden afgeleid waaraan uw vader werd verzorgd en wat de doodsoorzaak was. U legde echter dergelijke stukken niet neer. Het feit dat uw moeder op 16 november 2021 bij de gemeente Mabanda nog een overlijdensakte van uw vader had opgevraagd, doet bijkomende vermoeden dat ze geen problemen verwachtte van de autoriteiten (notities CGVS, p.22).

Daar u op geen enkele manier aantoont dat uw familie na de tijdelijke vrijlating van uw vader op 18 mei 2020 nog concrete problemen ondervond, komt uw beweerde ontvoering op 7 augustus 2022 door imbonerakure dan ook volledig op de helling te staan (notities CGVS, p.34). U legde hierover uit dat u onderweg van een kerkdienst die dag werd gepasseerd door een wagen met vier inzittenden die u in de wagen dwongen en u meenamen naar een voor u onbekende plaats. Hoe iemand kon geweten hebben dat u op dat bepaalde moment in die bepaalde straat zou passeren is echter een raadsel. Waarom men u, meer dan een jaar na uw vaders overlijden, besloot te ondervragen over waar in Rwanda uw neef [J.I.] zou zijn, is evenzeer een groot vraagteken daar men zich kan afvragen of dergelijke informatie niet makkelijker via andere kanalen zoals zijn familieleden en of de sociale media zou kunnen worden achterhaald, daar uw neef [J.I.] een publieke facebookaccount had waarop hij laat weten dat hij in Bujumbura verblijft en waaruit op te maken is dat hij voor een (Rwandeese) bedrijf dat Mix Venture heet werkt (zie <https://www.facebook.com/josue.iradukunda.3>). Zo ook is het verbazingwekkend dat u na drie dagen lang te zijn mishandeld/geslagen –zelfs bijna seksueel te zijn misbruikt- het niet nodig vond om medische zorg te zoeken (notities CGVS, p.34,38).

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u Burundi heeft verlaten via de internationale luchthaven van Bujumbura, in het bezit zijnde van uw eigen paspoort, dat luidens uw verklaringen werd uitgegeven in augustus 2022 door de officiële instantie voor afgifte van paspoorten, PAFE (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaatgeneraal d.d. 04/02/2025 –verder “notities CGVS”, p.23,24,26,29). Het feit dat u, gebruik makend van uw eigen documenten, uw land van herkomst zonder problemen heeft kunnen verlaten doet dan ook sterk vermoeden dat u niet gezocht werd door de Burundese autoriteiten. Dat u op de luchthaven door alle controles werd begeleid door een kennis van uw tante, [J.H.], een agent die werkzaam was bij de PAFE, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat u door de luchthavenautoriteiten en douane niets in de weg was gelegd en u bij gevolg niet geseind stond als een verdacht/gezocht persoon. Luidens uw verklaringen bent u in uw land van herkomst Burundi ook nooit vervolgd door de staat, maar enkel door enkele leden van de imbonerakure van Matakura (notities CGVS, p.13,14,24,29,32). Volledigheidshalve kan nog worden bemerkt dat het opvallend is dat u bij een aanvankelijke vraag naar de functie van [J.] bij de PAFE eerst stelde dit niet te weten om vervolgens te melden dat hij een politieagent was en u eerst van mening was dat de vraag erom ging welke graad bij de politie hij had, wat u niet zou geweten hebben (notities CGVS, p. 28).

Evenmin kan uw bewering, omwille van het profiel van uw vader, die tussen 1980 en 1989 bij het Burundese leger zat (ex-FAB) en die volgens u na ondergane martelingen in 2021 overleed omdat men hem verdacht van samenwerking met rebellen, ook te zijn aanzien als opposant en te zijn ondergedoken bij uw tante (notities CGVS, p.6,11,32,33,34), worden gevolgd.

Van iemand die onderduikt kan immers worden verwacht dat deze zich niet publiekelijk toont door van de ene plaats naar een andere te reizen met een motor(taxi). U vertelde immers dat u tijdens uw periode van onderduiken bij uw tante gewoon uw studie verder zette en lessen bleef volgen waar u naartoe werd gereden achterop een motor (notities CGVS, p.34). Uw doen en handelen is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw stelling vrees te hebben gehad voor vervolging door leden van imbonerakure en/of de Burundese autoriteiten (notities CGVS, p.34). Dat u niet zou weten wat er met enkele van uw sibilings is gebeurd nadat uw vader “verdween” en uiteindelijk overleed, is evenmin overtuigend. Uit gevonden informatie op uw openbare facebookaccount met gebruikersnaam [K.I.] – in het adres van uw account valt wel een deel van uw naam als “I.C.” af te lezen, doch werd dit account duidelijk na uw persoonlijk onderhoud verwijderd,

nadat u erop attent werd gemaakt (notities CGVS, p.19,20) blijkt dat u en uw familieleden facebook gebruikten en nog steeds gebruiken. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom u niet zou weten wie waar verblijft of ten minste dergelijke informatie zou vragen.

Alle bovenstaande vaststellingen in acht nemend is uw bewering dat uw tante omwille van u problemen kreeg met imbonerakure niet meer aannemelijk (notities CGVS, p.13,14). Zo ook is uw uitleg hoe uw moeder dient onder te duiken niet overtuigend. U vertelde hierover dat uw moeder onderduikt bij vrienden. Wanneer u wordt gevraagd van wat uw moeder dan leeft, antwoordt u: Pf, eigenlijk duikt ze onder in de avonden ipv te slapen... (overdag) ze zoekt in het rond om van te leven(notities CGVS, p.12,13), wat geenszins een omschrijving is van onderduiken. Men zou immers van een persoon die onderduikt verwachten dat deze zich overdag niet in het openbaar vertoont. Evenmin kan er enkel geloof worden gehecht aan uw bewering niet te weten waar enkele van uw broers zijn. Uit informatie beschikbaar op uw openbare facebookaccount blijkt duidelijk dat u via dit kanaal linken hebt naar uw broers. Waarom het voor u niet mogelijk zou zijn geweest om ze op deze manier te contacteren is een raadsel (notities CGVS, pp.14-16). Uit dezelfde informatie blijkt overigens dat uw broer [K.], die u als zijnde vermist sinds 2021 aanbrengt en die over minstens 2 facebookaccounts beschikt waarvan één volledig privé, in 2022 nog zeker contact had met uw moeder, broer [B.] en in 2023 met andere familieleden, zoals een zekere [A.G.I.], af te leiden aan de likes die men mekaar gaf. Alle informatie waarop het CGVS zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Wat betreft uw opmerking bij de DVZ op 6 mei 2024, dat u, behalve om politieke redenen, uw land van herkomst ook diende te verlaten omwille van etnische redenen (zie verklaringen DVZ d.d. 06/05/2024, vraag 17) en u in uw schriftelijke vragenlijst nogmaals uw Tutsi afkomst benadrukte om uw vervolging te rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi (zie vragenlijst CGVS, p. 6 vraag 13), dient het volgende de worden gesteld: Volgens de COI Focus over de veiligheids crisis in Burundi, geüpdatet op 14 februari 2025 (<https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire202502142.pdf>) zijn de meeste journalisten en experts het eens over het "vooral politieke" karakter van de crisis en de multi-etnische samenstelling van de "oppositie". De onderzoekscommissie van de VN benadrukt dat de slachtoffers van de misdaden zowel Hutu's als Tutsi's zijn, die worden gevisieerd om politieke redenen, met name hun werkelijke of vermeende verzet tegen de regering en de partij die aan de macht is. Sinds 2022 zijn er ook geen operaties van veiligheidstroepen of Imbonerakure geweest die specifiek gericht waren tegen Tutsi's. Bijgevolg kan de loutere vermelding van uw Tutsi-afkomst, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Burundi.

De eerdere vaststellingen, volgens welke uw autoriteiten zich welwillend jegens u hebben opgesteld door u een paspoort uit te reiken en u toe te staan het Burundese grondgebied legaal te verlaten, en/of dat de leden van uw gezin nog steeds in Burundi wonen –uw bewering dat uw moeder dient onder te duiken is zoals supra vastgesteld niet overtuigend te noemen-, sterken het Commissariaat generaal in zijn overtuiging dat u geen vrees voor vervolging koestert alleen omdat u Tutsi bent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in het land van herkomst van dien aard is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus "Burundi: veiligheidssituatie" van 14 februari 2025 https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_veiligheidssituatie_202502_14.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft. President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende "hardliners" van het regime. Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid. Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de

Verenigde Naties melding van een “inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten”. Hoewel het overheids geweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten. De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties. De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook geviséerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden geviséerd. 2 De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap. Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een “schijnbare rust”. Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Iteka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Iteka registreerde, omvat ook slachtoffers van nietpolitieke misdrijven. Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen. Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen. Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeesprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden. Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie...) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking...). Eind 2024 boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden. De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de reïntegratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen. Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie. Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgericht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024 te raadplegen op de website https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_le_s_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays_20240621.pdf) van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi. In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezen naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese regering na de crisis van 2015 en het

groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad. Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blijkt geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotings sancties tegen de Burundese regering op en schafte gerichte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort. Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gericht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedemarginaliseerd. De krant *Journal Iwacu* meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land". Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de Service nationale de renseignement burundais (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gericht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD. De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezen uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezen die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden. Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen. Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7 refoulements van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen repatriëerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatriëerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR. Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaat-generaal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft. Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als "Police de l'air, des frontières et des étrangers" (PAFE)), die verantwoordelijk zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique. Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezen die terugkeren. Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel

geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer. De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatrieerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker. Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaatgeneraal uiteindelijk door één van de bronnen ontkend. Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft. Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid online-onderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd. Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op. Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatrieerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen. Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn. Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend. In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi..

Wat betreft uw in België verblijvende familieleden, zoals uw tante [C.M.] die de Belgische nationaliteit heeft (zie verklaringen DVZ d.d. 27/09/2023, vraag 21) en uw mededeling dat uw oom, [V.N.] en uw neef [F.B.] in België –u stuurde per mail kopieën van hun identiteitsdocumenten- destijds de vluchtelingenstatus kregen toegekend (zie vragenlijst CGVS vraag 8, p.4,5), dient te worden opgemerkt dat elk dossier op eigen merites wordt beoordeeld en dat het CGVS zich hiervoor baseert op actuele informatie.

Wat betreft de mail met opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud van 11 februari 2025, zijn deze niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers aanvullingen en aanpassingen in de schrijfwijze van enkele namen/benamingen van reeds gedane verklaringen, die niet overtuigend werden bevonden (zie supra) en verder niet ter discussie staan.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw Burundese identiteitskaart waarop uw foto en identiteitsgegevens staan als de kopie van uw geboortakte uw nationaliteit en identiteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van “*het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht*” (verzoekster bedoelt klaarblijkelijk het zorgvuldigheidsbeginsel), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van “*het procedure K.B. voor het Commissariaat*”. Tevens is verzoekster van oordeel dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

“CGVS is niet overtuigend dat Mijnheer een vluchteling is en geeft verschillende argumenten.

Over de elementen van het dossier en het profiel van de verzoekster

Verskillende punten van het dossier van de verzoekster zijn niet in twijfel gebracht:

- Haar Etnische groep (Tutsi).*
- Het feit dat haar vader en ex-FAB is.*
- De verschillende problemen van haar vader.*
- Het feit dat ze familie heeft in België die het status van vluchteling heeft verkregen*

Deze elementen moeten worden gelezen met de verschillende informatie over Burundi (die onder ontwikkeld zijn).

Over de grond van het dossier

CGVS neemt verschillende argumenten om het verzoek van de verzoekster te weigeren.

De eerst argument gaat over het behoor van haar vader tot de MSD partij.

Over de vader van de verzoekster

Het bestuur is van mening dat de verzoeker niet aangetoond heeft dat haar vader lid van de M.S.D. was. Het bestuur verwijst naar het feit dat de verzoekster niet over die kwaliteit tijdens haar verhoor bij DVZ of in de vragenlijst.

Het bestuur is niet overtuigt door de uitleg van de verzoekster, dat haar vader dood was en dat de vragen over de levende leden van haar familie gaan.

Betreffende de DVZ-verklaringen verwijst het bestuur naar de vraag 17.

Deze vraag gaat over de redenen van het verlaat van het land van herkomst voor de verzoekster, maar deze vraag gaat niet over de politieke betrokkenheid van haar vader.

Deze vraag werd niet expliciet gesteld en de verzoekster kon niet weten of deze informatie moest worden gegeven.

Die feit is ernstiger dat het altijd is aangevraagd om een opsomming te maken en om geen details te geven.

Over de vragenlijst moet het eerst worden opgemerkt dat het niet in het administratief dossier bevindt.

De vraag is ook dubbelzinnig en kan worden begrepen als de levende leden van de familie politieke activiteiten hebben of hebben gehad.

De verzoekster had deze vraag in deze zin begrepen in de mate dat ze dacht dat ze over de actuele situatie van haar familie gaat.

Daarom had ze niet deze informatie gegeven op het moment van deze interviews.

Meer moet het bestuur ook de verklaringen bij het CGVS in aanmerking nemen.

De verzoekster kon daar informatie geven over de functie van haar vader, en wat hij voor de partij heeft gemaakt.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het bestuur gaat verder en verwijst naar het feit dat de verzoekster geen informatie over de M.S.D. kon geven.

De redenering van het bestuur is gebaseerd op het feit dat haar vader geen informatie over de partij heeft gegeven.

Volgens het bestuur is het onlogisch dat haar vader geen informatie heeft gegeven.

Het argument van het bestuur is onbegrijpelijk.

Volgens het bestuur zou een vader lessen geven over een partij of hij tot deze partij behoort.

In dergelijke omstandigheden zou een ouder alle informatie geven over een nieuwe job, of over een nieuwe activiteit geven.

*In praktijk werkt het niet zo en dat zal afhangen van elke personen.
Sommige personen zullen meer informatie geven terwijl andere personen geen informatie zou geven.
In een context zoals de Burundi zou een vader de meeste belangrijke informatie geven met name de betrokkenheid aan een politieke partij.
Het feit dat haar vader geen andere informatie heeft gegeven toont niet aan dat hij geen lid van deze partij is.
Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.
Het bestuur verwijst dan naar het feit dat de verzoekster doch haar vader aan betogingen hebben deelgenomen.
Het zou volgens het bestuur aantonen dat de verzoeker en haar familie niet onder de ogen van de overheid valt.
Een dergelijk argument houdt niet rekening van de verklaringen van de verzoekster.
De verzoekster heeft uitgelegd dat haar vader beschuldigd was om de opposanten en de rebellen te helpen.
Een mogelijke betrokkenheid tot een partij was niet de kern redenen om de verzoekster en haar vader te vervolgen.
Het argument van het CGVS toont niet aan dat de verzoekster geen risico van vervolging loopt in geval van terugkeer in Burundi.*

Over de veiligheidssituatie in Bujumbura en de reis van de vader van de verzoekster

*Het bestuur bespreekt de verhuizing van de verzoekster naar Bujumbura.
In de context van het asielrelaas van de verzoekster is het bestuur van mening dat de ouders van de verzoekster deze verhuizing naar Bujumbura zou afraden.
Het bestuur houdt niet rekening van alle de elementen van het dossier van de verzoekster.
De verzoekster was nog jong toen ze naar Bujumbura verhuisde.
Ze moesten ook de beslissing van haar ouders volgen.
Meer houdt het bestuur niet rekening van de algemeen situatie in Burundi.
De veiligheidssituatie is zeer slecht in Burundi sinds veel jaren.
Bujumbura is getroffen maar ook de verschillende plekken in het land.
Het land is ook zeer klein en de overheden kunnen een controle van het hele gebied hebben.
De situatie in Makamba was niet beter en bijgevolg zou een verhuizing niets op de veiligheid situatie van de verzoekster veranderen.
Het bestuur gaat verder en neemt een argument over de reis van de vader van de verzoekster naar Rwanda.
Het zou aantonen dat hij geen problemen heeft gekend in Burundi.
Deze argument houdt niet rekening van de context van de asielrelaas en van de verklaringen van de verzoekster.
De problemen dat haar vader heeft gekend zijn ook de gevolgen van deze reis.
Haar vader heeft naar Rwanda gereisd en het was een nieuw element om hem te beschuldigen van medewerking met de rebellen.
Haar vader was een ex-FAB, en was ook lid van een oppositiepartij.
Deze reis was een nieuw element voor de Burundese overheden om hem te beschuldigen van medewerking met de rebellen.
Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

Over de kwaliteit en de problemen van haar vader

Het bestuur twijfelt niet over:

- De dienst voor het leger van haar vader*
- De detentie van de vader van de verzoekster*

Het bestuur herhaalt dat de verzoekster verschillende documenten heeft neergelegd die aantoont deze elementen.

Het bestuur verwijt de verzoekster om geen andere documenten overgemaakt te hebben over zijn problemen.

Een dergelijke argumentatie is tegenstrijdig in de mate dat het bestuur van mening is dat haar vader een bijzonder profiel presenteert.

Rekening houdend met zijn profiel loopt hij het risico om vervolgd te worden.

Het feit dat de verzoekster geen andere documenten kan neerleggen toont niet aan dat de problemen van de verzoekster niet bestaan.

Het bestuur herhaalt altijd dat de verklaringen eerst moet worden geanalyseerd en dat de documenten in een tweede orde komen.

In het geval voor de verzoekster is het niet betwist dat ze objectieve elementen neerlegt die het profiel van haar vader aantoont en ook de problemen dat hij gekend heeft.

In dergelijke omstandigheden kunnen we besluiten dat hij een bijzonder profiel presenteert.

Het bestuur is van mening dat haar vader nog in Bujumbura kon verblijven voor bepaalde maanden voor zijn verhuis, dat de verzoekster haar scholing kan verderzetten en dat ze geen andere documenten over de gerechtelijke procedure kan presenteren.

Over deze laste elementen wenst de verzoekster onderlijnen dat ze alle de documenten heeft neergelegd. Ze heeft niet toegang tot alle de elementen van het dossier maar heeft alle de documenten in haar bezit neergelegd.

We moeten besluiten dat ze vol medegewerkt heeft met de Belgische asielinstanties.

Echter moet het nog worden onderlijnt dat de verzoekster niet op den hoogte van de houding van de overheden en de Imbonerakure kan zijn.

De zaken tegen haar vader kan nieuwe ontwikkelingen kennen zonder dat de verzoekster op den hoogte is.

We kunnen geen argument nemen over de mogelijke aanwezigheid van nieuwe elementen tijdens die periode.

Deze opmerkingen zijn ook geldig voor de vader van de verzoekster, in de mate dat hij niet over de mogelijke ontwikkelingen van zijn zaak binnen de Burundese overheden.

Het bestuur gaat verder en verwijt geen documenten neer te leggen over de oorzaak van de dood van haar vader.

De verzoekster zal contact nemen om de medische documenten te hebben.

Nochtans kan deze argument ook verbazen.

In veel gevallen is het bestuur van mening dat de arts (of andere gezondheid professionelen) geen getuige zijn.

De verzoekster kon echter een belangrijke elementen neerleggen, met name de overlijdensakte van haar vader.

Ze kon ook de details geven over de omstandigheden van zijn dood en de verantwoordelijke mensen.

In dergelijke omstandigheden moeten we besluiten dat de verzoekster genoeg informatie hebben gegeven.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Over de problemen van de verzoekster

Het bestuur bespreekt dan de persoonlijke problemen van de verzoekster.

Het bestuur begrijpt niet hoe de Imbonerakure de plaats van de verzoekster kende om haar te ontvoeren. Het bestuur verwijst naar de houding van andere personen, en verschillende uitleg kan worden gegeven. De context van Burundi is niet per se in twijfel gebracht.

De houding van de overheden tegenover de opposanten of de personen die zoals opposanten beschouwd zijn is ook niet in twijfel gebracht.

In dergelijke omstandigheden is het ook mogelijk dat de overheden verschillende informaties hebben verzameld over de verzoekster, haar bewegingen, waar ze leefde.

Met deze informatie konden de ouders hun plan maken om de verzoekster te ontvoeren.

Rekening houdend met de context van het land is het niet abnormaal dat de ouders de verzoekster kunnen ontvoeren.

Het feit dat de informaties op sommige profielen op Facebook kunnen worden teruggevonden is tegenstrijdig met een ontvoering van de verzoekster.

De ouders kunnen verschillende bronnen van informatie gebruiken.

Bij voorbeeld, in andere context, kunnen de politie informatie verzamelen op verschillende bronnen.

Meer moet deze ontvoering in de context van de asielaanvraag van de verzoekster worden gelezen.

De vader van de verzoekster werd getroffen wegens zijn profiel en de ontvoering van de verzoekster kan ook voor andere redenen hebben plaatsgevonden.

Het is duidelijk dat de Imbonerakure naar de verzoekster zocht om nog haar te vervolgen.

De aangevraagde informaties werden alleen maar een pretext zijn om druk en akten van vervolging tegen haar te plegen.

In een dergelijke context is het niet abnormaal dat de verzoekster ontvoerd werd.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Over de vlucht van de verzoekster

Het bestuur verwijst naar het feit dat de verzoekster legaal het land kan verlaten.

Volgens CGVS zou het aantonen dat de verzoekster geen probleem in haar land van herkomst heeft gekend.

De verzoekster heeft uitgelegd dat ze op de hulp van een agent van de PAFE kon rekenen om de verschillende posten te passen.

Het bestuur verwijst naar het feit dat de verzoekster niet rechtstreeks de informatie gegeven worden.

Een dergelijk argument toont niet aan dat ze niet door deze persoon werd geholpen.

Het feit dat ze niet door de overheden vervolgd werd maar door leden van Imbonerakure is niet tegenstrijdig met een nood van bescherming.

Integendeel heeft de verzoekster veel informatie gegeven over haar situatie en over haar situatie in Burundi.

In dergelijke omstandigheden kunnen we begrijpen dat de verzoekster nog een risico van vervolging loopt. Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het bestuur is van mening dat de onderduiking van de verzoekster niet aannemelijk is.

Het bestuur verwijst naar het feit dat de verzoekster haar scholing heeft verdergezet, en dat een tegenstrijdige houding zou zijn.

Het bestuur heeft niet rekening gehouden met de context van de asielaanvraag.

De Imbonerakure zijn actief in het land en zou ook de spoor van de verzoekster bij haar tante terugvinden.

Een beperkte verplaatsing is niet tegenstrijdig met een verberging.

Meer is de verzoekster naar school gegaan, een plaats dat ze kende en waar ze gekend is.

In geval van problemen zou ze meer kans hebben gekregen om een hulp te hebben dan ze bij haar tante bleef.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Over de problemen van de familie van de verzoekster

Het bestuur gelooft niet aan de onderduiking van de moeder van de verzoekster.

Het bestuur verwijst naar de verklaringen van de verzoekster.

Het bestuur heeft manifeste appreciatiefouten gepleegd in de lezing van de verklaringen van de verzoekster.

Ze heeft immers uitgelegd dat ze naar verschillende plaatsen moest slapen en dat ze probeerde te overleven tijdens de dag.

Deze verklaringen moeten worden gelezen in een context van een land zoals Burundi.

Haar moeder moet ook iets vinden om te leven, en om haar veiligheid te bewaren moet ze van plaats veranderen.

Ze verandert plaatsen regelmatig.

We kunnen in dergelijke omstandigheden van een onderduiking spreken voor de moeder van de verzoekster.

De algemeen situatie is dan bespreken door het bestuur.

Over de situatie in Burundi, verwijst het bestuur naar verschillenden elementen om te besluiten dat de situatie geen bescherming rechtvaardigt.

Echter moet het worden vastgesteld dat het bestuur een slechte lezing van de documentatie maakt.

De COI Focus van februari 2025 spreekt van zware schending van de mensenrechten (wij onderlijnen) : « [...] »

De beschrijving van de verschillende daden is zorgwekkend en de burgers zijn de eerst slachtoffer van de deze geweld.

De daden van de Imbonerakure zijn niet vervolgd door de overheden en de bevolking is gezien als politieke opposanten door de overheden.

Dezelfde vaststellingen werden door HRW gemaakt in een verslag van 2025 (sur <https://www.hrw.org/fr/world-report/2025/country-chapters/burundi>) :

« [...] »

Het verslag van de bijzondere rapporteur van de situatie in Burundi is ook duidelijk (https://reliefweb.int/report/burundi/situation-des-droits-de-lhomme-au-burundi-rapport-du-rapporteur-special-sur-la-situation-des-droits-de-lhomme-au-burundi-fortune-gaetan-zongo_ahrc5758) :

« [...] »

Amnesty International heeft ook vastgesteld (<https://www.amnesty.org/fr/location/africa/east-africa-the-horn-and-great-lakes/burundi/report-burundi/>) :

« [...] »

De Burundese Liga voor de rechten van de mensen heeft ook de zelfde vaststellingen gemaakt (<https://lique-iteka.bi/wp-content/uploads/2025/07/RAPPORT-MENSUEL-JUIN-2025.pdf>) :

« [...] »

Verschiedende verslagen van de Iteka Liga heeft de dagelijkse moorden van burgers (voor een bij voorbeeld : https://lique-iteka.bi/wp-content/uploads/2025/07/Bulletin-ITEKA-N_IJAMBO-483.pdf)

De vorige HRW verslag herhaalt dat de Imbonerakure van een grote straffeloosheid geniet (<https://www.hrw.org/fr/world-report/2023/country-chapters/383660>) :

« [...] »

Het verslag van Amnesty International gaat in dezelfde zin en spreekt van aanvallen tegen teruggekeerde burgers gepleegd door de Imbonerakure

(<https://www.amnesty.org/fr/location/africa/east-africa-the-horn-and-great-lakes/burundi/report-burundi/>) :

« [...] »

In het huidige geval moet het worden onderlijnt dat de verzoekster vervolgd was door de Imbonerakure. Meer is ze van Tutsi etnie die een verergerend factor is (Pagina 26 van C.O.I. focus).

Over de situatie van de terugkeerden burgers in Burundi en/of de burgers die een asielaanvraag hebben ingediend

Over die vraag is het bestuur van mening dat : “[...]”
Het bestuur verwijst naar een COI focus verslag.
Het bestuur maakt echter een slechte lezing van deze verslag.
Aldus kunnen we lezen “[...]» Pagina 12.

En

« (...)» (Pagina 15).

Het bestuur verwijst ook naar een verbetering van de relatie tussen Burundi en België maar vergeet te preciseren dat :

« [...]» (Pagina 14).

En

« [...]».

(Pagina 15 – COI Focus van 2023)

Meer is het gepreciseerd in het versla van 2024 (Pagina 23) :

« [...]»

Meer is het verslag van CEDOCA niet meer update rekening houdend met de laste informatie.

Een verslag van 2025 spreekt van de gevaren voor de Burundese burgers die naar Burundi terugkeerden (<https://asile.ch/2025/04/09/focode-un-retour-au-burundi-marque-par-des-pratiques-repressives/>) :

« [...]»

Deze informatie is ook bevestigd door de COI focus :

« [...]»

Het Raad heeft al deze situatie vastgesteld (arrest n°282 473van 22 december 2022) :

« [...]»

De informatie werd nog bevestigd door een arrest van de 17 maart 2025 (323.409) :

« [...]»

Een verlag over de situatie in Burundi heeft ook gepreciseerd (<https://www.ohchr.org/fr/hrbodies/hrc/co-i-burundi/co-i-burundi-report-hrc36>) :

« [...]»

Het COI focus verslag herhaalt ander belangrijke informatie :

« [...]» (p. 26-33)

De COI focus van februari 2025 herhaalt ook dat :

« [...]»

Rekening houdend met het profiel van de verzoekster is er een risico van vervolging voor haar.

De verschillende informatie tonen aan dat de verzoekster een risico van vervolging loopt in geval van terugkeer naar Burundi.

De vluchtelingstatus moet haar worden toegekend.

Door niet deze status toe te kennen heeft het bestuur het artikel 48/3 geschonden.

Meer leiden deze schendingen tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

Over de subsidiaire bescherming

Betreffende de subsidiaire bescherming is het CGVS van mening dat Mevrouw niet in aanmerking komt. Het bestuur heeft geen analyse gemaakt van deze mogelijkheid.

De situatie in Burundi is meer dan slecht en de verzoekster was de dochter van een ex-FAB die door de Imbonerakure werd gedood.

Bijgevolg was de situatie van Mevrouw niet geanalyseerd ten aanzien van de subsidiaire bescherming, en de bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

Meer leiden deze schendingen tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

- Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wet van 15 december 1980)

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

In het present geval moet het onderlijnen worden dat de verzoekster het risico loopt om vervolgd te worden. Ze werd ontvoerd door mensen en is ook haar vader kwijt, wegens politieke en etnische redenen. Rekening houdend met de situatie van het land is het onmogelijk voor haar om een bescherming van haar nationale overheden te hebben.

Bijgevolg moet de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker verlenen.

• *Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wat van 15 december 1980)*

Betreffende de veiligheidssituatie van de herkomst gebied van de verzoeker, blijkt het uit dat het situatie niet correct werd geanalyseerd.

Rekening houdend met de situatie en het persoonlijke profiel van de verzoeker is hij een deel van risico groep.

Bijgevolg past het de subsidiaire bescherming aan de verzoeker te verlenen.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de eiser het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen."

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 5 februari 2026 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar volgende verslagen over de situatie in Burundi, te raadplegen via de vermelde weblinks:

- *"Burundi : Des experts de l'ONU préoccupés par la hausse des violations graves des droits humains en période électorale"* van OHCHR van 1 september 2025 ;

- *"Le mandat du Rapporteur spécial sur le Burundi renouvelé"* van SOS Médias Burundi van 7 oktober 2025 ;

- *"Un laissez-passer de retour qui ne passe pas. Rapport du FOCODE sur les représailles et les violences orchestrées contre les Burundais de retour d'exil"* van FOCODE van maart 2025 ;

- COI Focus *"Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays"* van Cedoca van 17 december 2025 ;

- COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van Cedoca van 17 december 2025.

3.2.2. Op 6 februari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus *"Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays"* van Cedoca van 17 december 2025 en de COI Focus *"Burundi. Situation sécuritaire"* van Cedoca van 17 december 2025, beide te consulteren via de vermelde weblinks.

3.3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van verzoeksters enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch verduidelijkt zij niet op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Wat betreft de aangevoerde schending van “het procedure K.B. voor het Commissariaat”, geeft verzoekster niet de minste toelichting welk artikel zij precies geschonden acht, noch over de wijze waarop zij dit geschonden acht. De aangevoerde schending van artikel 1 van voormelde wet van 29 juli 1991 en van “het procedure K.B. voor het Commissariaat” is derhalve niet dienstig.

3.6. Ambtshalve wijst de Raad erop dat artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming in het Nederlands of in het Frans geschiedt. Artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een volgend verzoek om internationale bescherming in eerste instantie onderzocht wordt in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht. *In casu* werd het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster in het Nederlands behandeld. In de bijlage 26quinquies van 25 september 2023 naar aanleiding van verzoeksters huidige, volgend verzoek wordt vermeld dat het volgende verzoek wordt onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek werd onderzocht en dat dit het Nederlands is.

De Raad stelt echter vast dat het document “*Questionnaire CGRA*”, aanwezig in het administratief dossier, in het Frans is opgesteld en ingevuld en dat hiervan geen Nederlandse vertaling is opgenomen in het administratief dossier. Deze vragenlijst werd door verzoeksters advocaat op 25 juli 2024 verzonden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en vormt een procedurestuk dat deel uitmaakt van het onderzoek van verzoeksters huidige beschermingsaanvraag door het CGVS. Dit stuk bevat namelijk verklaringen van verzoekster waarnaar verwezen wordt in de motivering van de bestreden beslissing. Dat dit stuk niet is opgesteld in het Nederlands, de proceduretaal, en evenmin vertaald is naar het Nederlands, houdt bijgevolg een schending in van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Deze onregelmatigheid is evenwel niet dermate substantieel dat zij de Raad ertoe noopt de bestreden beslissing te vernietigen in toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing blijken noch louter, noch in hoofdzaak gebaseerd op verzoeksters schriftelijke verklaringen vervat in voormelde “*Questionnaire CGRA*”. Verzoekster werd op 20 januari 2025 ook gehoord op de zetel van het CGVS vergezeld van haar advocaat en in aanwezigheid van een tolk Kirundi, waarbij haar de gelegenheid werd geboden de elementen ten grondslag aan haar huidige verzoek om internationale bescherming uitgebreid toe te lichten. De notities van dit persoonlijk onderhoud zijn opgesteld in de proceduretaal en bevinden zich in het administratief dossier. De Raad meent dat deze notities, samen met de verslagen van verzoeksters gehoren bij de DVZ, de documenten die verzoekster voorlegt en de beschikbare landeninformatie, een voldoende basis vormen om in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking tot een gedegen beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming te kunnen komen. Voormelde “*Questionnaire CGRA*” wordt derhalve door de Raad niet betrokken bij het hiernavolgende onderzoek van verzoeksters beschermingsnood.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.7.1. Verzoekster verklaart in essentie te vrezen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, Burundi, zal worden vermoord door de Imbonerakure van Mutakura, de wijk in Bujumbura waar haar vader woonde en waar verzoekster in 2019 ook zou zijn komen wonen in het kader van haar studies. De Imbonerakure zouden verzoeksters vader hebben verdacht van collaboratie met rebellen in Rwanda en van hem hebben geëist dat hij zou samenwerken met de inlichtingendiensten door hen informatie te geven over zijn vermeende contacten in Rwanda. Verzoeksters vader zou deze samenwerking geweigerd hebben en om die reden in 2021 door de Imbonerakure zijn gemarteld, waarna hij aan zijn verwondingen zou zijn overleden. Ook verzoekster zou door de Imbonerakure gevraagd zijn samen te werken en op 7 augustus 2022 door een aantal mannen zijn ontvoerd en vervolgens gedurende drie dagen vastgehouden en geslagen omdat zij niet de informatie gaf die men van haar verlangde. Verzoekster zou opnieuw zijn vrijgelaten na betaling van een geldsom, die haar tante M. aan haar ontvoerders zou hebben overhandigd. Bij haar vrijlating zou verzoekster zijn medegedeeld dat zij moest meewerken zoals geëist omdat zij anders het lot van haar vader zou ondergaan. Daarop zou verzoeksters tante M. besloten hebben verzoekster het land uit te sturen. Verzoeksters tante M. zou in augustus een paspoort hebben aangevraagd waarmee verzoekster haar land op 17 oktober 2022 zou hebben verlaten.

3.7.1.1. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekster tijdens de administratieve procedure fotokopieën neer van haar identiteitskaart, van het paspoort van haar vader, van haar geboorteakte, van de overlijdensakte van haar vader, en van een attest van het Burundese leger betreffende de geleverde prestaties van haar vader, alsook een e-mail van haar advocaat van 11 februari 2025 met correcties op de notities van haar persoonlijk onderhoud en met foto's van de Belgische identiteits-/verblijfsdocumenten van drie familieleden en van verzoekster op school in Burundi als bijlage, een e-mail van haar advocaat van dezelfde dag met foto's van haar studieresultaten en diploma's als bijlage, en een e-mail van haar advocaat van 19 maart 2025 met foto's van twee documenten betreffende de vrijlating van haar vader uit detentie op 18 mei 2020 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten').

Verzoeksters identiteitskaart en geboorteakte kunnen haar identiteit en herkomst staven, die heden niet ter discussie staan.

Het paspoort staft de identiteit van haar vader, alsook, gelet op de daarin aangebrachte in- en uitreisstempels, diens reizen naar Rwanda in 2019. Dat verzoeksters vader deze reizen ondernomen heeft, wordt op zich niet betwist.

De overlijdensakte kan dienen ter staving van het overlijden van haar vader in augustus 2021, doch hieruit kan niet blijken in welke omstandigheden haar vader zou zijn omgekomen, laat staan dat dit attest zou staven dat verzoeksters vader overleden is aan de gevolgen van martelingen die hij zou hebben ondergaan in gevangenschap, zoals verzoekster voorhoudt.

Het attest van het Burundese leger kan staven dat verzoeksters vader tussen 1980 en 1989 gediend heeft in de *Forces Armées Burundaises* (FAB), wat op zich niet wordt betwist.

De foto van verzoekster in een schoolse context en de foto's van haar diploma's en studieresultaten kunnen staven dat zij in de periode 2019 - 2022 de studies "*Informatique de gestion*" heeft gevolgd en met succes beëindigd. Verzoeksters opleiding en kwalificaties worden evenmin betwist.

De identiteits-/verblijfsdocumenten tonen aan dat de houders ervan over de Belgische nationaliteit respectievelijk een verblijfsrecht in België beschikken, doch op basis van de daarop vermelde gegevens kan niet objectief worden vastgesteld dat het effectief om familieleden van verzoekster gaat.

De documenten aangaande de detentie van verzoeksters vader betreffen foto's van met balpen ingevulde formulieren, waaruit blijkt dat haar vader op 18 mei 2020 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld in het kader van een onderzoek op beschuldiging van 'bedreiging voor de interne veiligheid van de staat'. Welke feiten verzoeksters vader precies ten laste werden gelegd, kan hieruit niet blijken, noch sinds wanneer hij zou zijn vastgehouden. Verzoekster legt geen andere documenten neer met betrekking tot het verdere verloop van deze zaak, die duidelijk niet afgesloten was aangezien in het bevel tot voorwaardelijke invrijheidstelling onder meer de voorwaarden worden gesteld dat verzoeksters vader het onderzoek niet hindert en zich elke vrijdag aanbiedt op het kantoor van de procureur-generaal bij het hof van beroep van Bujumbura Mairie.

Met de aan de notities van het persoonlijk onderhoud aangebrachte correcties werd terdege rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De landenrapporten waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op haar persoon noch op de door haar aangevoerde persoonlijke vervolgingsfeiten voorafgaand aan haar vertrek.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoekster voorgelegde documenten en landeninformatie op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van haar vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet *in casu* worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en kunnen doen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. Dit blijkt evenwel niet het geval.

3.7.1.2. Verzoekster maakt vooreerst de context waarin zij persoonlijk door de Imbonerakure van Mutakura zou zijn gevraagd om haar medewerking te verlenen, met name de problemen die haar vader al enige tijd met deze Imbonerakure zou hebben gehad op het moment dat verzoekster bij hem kwam wonen voor haar studies, niet aannemelijk. Het kan niet overtuigen dat zij vanuit Makamba, waar zij met haar moeder en de rest van haar familie woonde, in Bujumbura bij haar vader zou ingetrokken zijn in de wetenschap dat die daar door de Imbonerakure werd gezocht, zoals zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 17). De

adjunct-commissaris kan derhalve worden bijgetreden in zijn verwachting dat verzoeksters ouders haar in een dergelijke context zouden afraden om op dat moment bij haar vader in te trekken om de aandacht van de Imbonerakure niet op haar te vestigen. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster jong was en de beslissing van haar ouders moest volgen, doet niets af aan de verwachting dat haar ouders haar niet aan gevaar zouden willen blootstellen. Ook het gegeven dat de veiligheidssituatie in Burundi sinds vele jaren zeer slecht is en de algemene bewering dat de situatie in Makamba niet beter was dan deze in Bujumbura nemen niet weg dat verzoeksters vader in Bujumbura persoonlijk werd gezocht door de daar aanwezige Imbonerakure én hiervan op de hoogte was.

In deze context mag het bovendien verbazen dat verzoeksters vader in 2019 meerdere keren op legale wijze van Burundi naar Rwanda reisde en terug. De argumentatie in het verzoekschrift dat haar vaders problemen ook het gevolg zijn van deze reizen, die een nieuw element vormden voor de Burundese overheden om hem te beschuldigen van samenwerking met de rebellen, neemt niet weg dat hij voordien al in het vizier van de Imbonerakure/de autoriteiten zou hebben gelopen, gelet op zijn steun aan manifestanten in 2015 en zijn vermeend lidmaatschap van de oppositiepartij MSD. Als hij al problemen had, mag logischerwijs worden verwacht dat hij zich niet nog verdachter zou willen maken door zich meermaals naar Rwanda te begeven. Dat verzoeksters vader in 2019 meermaals van Burundi naar Rwanda reisde en terug, wijst er dan ook op dat hij in die periode geen problemen kende.

3.7.1.3. Ook verzoeksters gedrag na het bezoek van de Imbonerakure in aanwezigheid van de chef van de zone van Cibitoke, waarbij haar vader zou zijn gevraagd samen te werken met de inlichtingendiensten en waarbij verzoekster zou zijn gevraagd zich aan te sluiten bij de regeringspartij CNDD-FDD, lid te worden van de Imbonerakure en informatie door te spelen over bijeenkomsten die bij haar thuis zouden worden gehouden, is niet aannemelijk. Zij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat haar vader weigerde om te doen wat van hem gevraagd was en hij zich daarom begon te verstoppen (AD, stuk 5, verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat zij hetzelfde deed. Zij zou immers pas na de arrestatie en opsluiting van haar vader op 20 september 2019 besloten hebben bij haar tante in de wijk Carama te gaan wonen. Nochtans werd er ten aanzien van haar evenzeer gedreigd met vervolging indien ze niet zou meewerken. Het mag overigens verbazen dat indien haar vader zich elders ging verstoppen of onderduiken, hij toch thuis werd opgepakt (NPO, p. 32).

3.7.1.4. Verzoekster toont verder op geen enkele objectieve wijze aan dat haar vader na diens vrijlating in mei 2020 nog problemen heeft gekend. Zij beweert weliswaar dat hij terugkeerde naar Mutakura en de plaatselijke Imbonerakure hem daar bleven vervolgen, waardoor hij in februari 2021 diende onder te duiken bij vrienden in Makamba, maar haalt geen concrete incidenten aan. Uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt bovendien dat zij zelfs na de detentie van haar vader in Bujumbura is kunnen blijven wonen en er haar studies heeft kunnen verderzetten. Verzoekster verklaart weliswaar dat zij na de dood van haar vader zou zijn ondergedoken, maar dit kan niet overtuigen. Dienaangaande stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Van iemand die onderduikt kan immers worden verwacht dat deze zich niet publiekelijk toont door van de ene plaats naar een andere te reizen met een motor(taxi). U vertelde immers dat u tijdens uw periode van onderduiken bij uw tante gewoon uw studie verder zette en lessen bleef volgen waar u naartoe werd gereden achterop een motor (notities CGVS, p.34). Uw doen en handelen is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw stelling vrees te hebben gehad voor vervolging door leden van imbonerakure en/of de Burundese autoriteiten (notities CGVS, p.34).”*. Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat de Imbonerakure actief zijn in heel het land en uiteindelijk ook haar spoor bij haar tante zouden terugvinden, verklaart zij nog niet waarom zij zich zou blootstellen aan het risico om in het openbaar te worden opgemerkt door haar belagers door zich van en naar haar school te verplaatsen. Dat zij in geval van problemen meer kans op hulp zou hebben gehad op haar school, een plaats die ze kende en waar ze gekend was, dan bij haar tante, doet niets af aan voormeld risico om te worden geïntercepteerd op het traject van en naar haar school. Dat het slechts om een beperkte verplaatsing zou zijn gegaan, neemt niet weg dat verzoeksters zich bezwaarlijk schuilhield, temeer zij zich klaarblijkelijk ook verplaatste om naar de kerk te gaan (NPO, p. 34).

3.7.1.5. De adjunct-commissaris kan voorts worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert:

“Daar u op geen enkele manier aantoont dat uw familie na de tijdelijke vrijlating van uw vader op 18 mei 2020 nog concrete problemen ondervond, komt uw beweerde ontvoering op 7 augustus 2022 door imbonerakure dan ook volledig op de helling te staan (notities CGVS, p.34). U legde hierover uit dat u onderweg van een kerkdienst die dag werd gepasseerd door een wagen met vier inzittenden die u in de wagen dwongen en u meenamen naar een voor u onbekende plaats. Hoe iemand kon weten hebben dat u op dat bepaalde moment in die bepaalde straat zou passeren is echter een raadsel. Waarom men u, [...] een jaar na uw vaders overlijden, besloot te ondervragen over waar in Rwanda uw neef [J.I.] zou zijn, is evenzeer een groot vraagteken daar men zich kan afvragen of dergelijke informatie niet makkelijker via andere kanalen zoals zijn familieleden en of de sociale media zou kunnen worden achterhaald, daar uw neef [J.I.] een publieke

facebookaccount had waarop hij laat weten dat hij in Bujumbura verblijft en waaruit op te maken is dat hij voor een (Rwandeese) bedrijf dat Mix Venture heet werkt (zie <https://www.facebook.com/josue.iradukunda.3>). Zo ook is het verbazingwekkend dat u na drie dagen lang te zijn mishandeld/geslagen –zelfs bijna seksueel te zijn misbruikt- het niet nodig vond om medische zorg te zoeken (notities CGVS, p.34,38).”

Verzoekster beperkt zich tot loutere speculaties waar zij in haar verzoekschrift oppert dat de overheden mogelijk verschillende informaties over haar hebben verzameld, de ouders verschillende informatiebronnen kunnen gebruiken, er andere redenen dan het profiel van haar vader kunnen geweest zijn om haar nog te vervolgen, en de aan haar gevraagde informatie alleen maar een voorwendsel kan zijn geweest om druk op haar uit te oefenen en vervolgingsdaden tegen haar te plegen. Dergelijke loutere hypothesen waarvoor niet de minste concrete aanwijzing bestaat, alsook een algemene verwijzing naar de context van Burundi, waarin het volgens verzoekster niet abnormaal is dat zij werd ontvoerd, kunnen niet volstaan om de vermeende ontvoering op 7 augustus 2022 *in concreto* aannemelijk te maken.

3.7.1.6. Verzoekster kan verder geen afdoend antwoord bieden op de vraag waarom enkel zij Burundi ontvlucht is en niet tevens de rest van haar familie. Zij stelt dat zij degene was die het meest vervolgd werd door de Imbonerakure van Mutakura omdat ze zagen dat zij bij haar vader woonde en haar op de hoogte achtten van zijn activiteiten (NPO, p. 24). Deze uitleg strookt evenwel niet met het feit dat, volgens verzoeksters verklaringen, haar moeder ondergedoken is in Makamba en haar tante M. sinds november 2024 in Bubanza woont, nadat Imbonerakure erachter zouden zijn gekomen waar ze woonde en ze verzoekster bij haar zouden zijn komen zoeken (NPO, p. 12-13). Verzoekster maakt overigens geheel niet aannemelijk dat haar moeder een ondergedoken bestaan leidt bij vrienden in Makamba. Haar tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd waarvan haar moeder dan leeft, antwoordt zij: *“Pf, eigenlijk duikt ze onder in de avonden ipv te slapen”* en geeft ze aan dat haar moeder overdag *“in het rond [zoekt] om van te leven”*. Haar gevraagd dit te concretiseren, beweert verzoekster het hier met haar moeder niet vaak over te hebben. Haar moeder zou haar louter zeggen dat ze probeert te overleven (NPO, p. 13). In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich ertoe deze verklaringen te herhalen en te verwijzen naar de Burundese context, waarbij ze toelicht dat haar moeder ook iets moet vinden om te leven en zij regelmatig van plaats moet veranderen voor haar veiligheid. Zodoende blijft verzoekster in gebreke te verklaren hoe het feit dat haar moeder zich overdag in het openbaar vertoont te verenigen is met haar ondergedoken bestaan. Dermate vage en inconsistente verklaringen kunnen niet overtuigen. Evenmin kan het overtuigen dat de Imbonerakure verzoekster twee jaar na haar vertrek plots zouden zijn komen zoeken bij haar tante M., temeer verzoekster ook hierover niet méér informatie verstrekt dan dat één van de drie Imbonerakure die zij eerder ontmoette haar tante had geterroriseerd en zij daarom vertrokken is (NPO, p; 13-14).

3.7.1.7. Verzoekster legt evenmin aannemelijke verklaringen af over de organisatie en modaliteiten van haar vertrek uit Burundi. Verzoekster verklaart dat zij Burundi heeft verlaten via de internationale luchthaven van Bujumbura met haar eigen paspoort, dat in augustus 2022 zou zijn uitgereikt door de PAFE, de officiële instantie voor afgifte van paspoorten. Aangezien verzoekster aangeeft dat haar tante M. de documenten regelde die het haar mogelijk maakten Burundi te verlaten, wordt haar gevraagd om in detail de stappen uit te leggen die daarvoor werden ondernomen, maar verzoekster komt niet verder dan dat haar tante een vriend had die bij de PAFE werkte en die het paspoort opmaakte. Verzoekster verklaart dat zij persoonlijk niets moest doen opdat het paspoort kon worden opgemaakt en daarvoor dus ook nooit is moeten buitenkomen. Haar gevraagd of dit betekent dat haar paspoort geen foto van haar bevatte en niet door haar werd getekend, stelt zij dat het paspoort in Burundi *“niet geïnformatiseerd”* is en dat men om het even wie kan vragen stappen te ondernemen om een paspoort voor zichzelf te verkrijgen. Verzoekster zou haar paspoort niet getekend hebben, geen vingerafdrukken moeten hebben geven en alleen een foto van haar hebben meegegeven die in het paspoort zou zijn gezet. Deze gang van zaken kan niet overtuigen, temeer uit de door verzoekster voorgelegde fotokopie van het paspoort van haar vader blijkt dat dit document wel degelijk de handtekening van de houder draagt. De persoon die het paspoort liet aanmaken zou verzoekster vervolgens ook hebben begeleid op de luchthaven tot in het vliegtuig. Haar gevraagd wat er allemaal gebeurde over de hele afstand van de ingang van het luchthavengebouw tot de ingang van het vliegtuig, komt verzoekster niet verder dan dat de man die haar vergezelde een politieagent was en zij daarom de grens over raakte. Haar gevraagd wat deze man allemaal gedaan heeft om haar het vliegtuig te laten instappen, geeft verzoekster aan dat hij antwoordde op de vragen die men haar stelde. Dat verzoekster, een volwassen vrouw zonder enige beperking, vragen van de autoriteiten die voor haar bedoeld waren zou hebben kunnen laten beantwoorden door een man die haar begeleidde en die bovendien niet aan haar verwant is, is op zich niet geloofwaardig. Dat zij behalve de vraag waar zij naartoe ging, niet kan aangeven welke vragen er nog gesteld werden omdat ze die niet gehoord zou hebben, terwijl ze nochtans naast de man stond die ze beantwoordde, houdt geen steek. Ter verklaring van het feit dat een politieagent van de PAFE zijn invloed zou hebben kunnen uitoefenen op mensen van de douane, toch een andere dienst, stelde verzoekster dat de personen die haar zochten niet in de luchthaven werkten. Aldus suggereert verzoekster dat de Imbonerakure niet in contact stonden met de luchthavenautoriteiten en zij ook niet geseind stond in de databanken die deze

autoriteiten raadplegen, wat dan weer vragen doet rijzen bij het nut van de hele operatie zich te laten begeleiden door een politieagent (NPO, p. 24-29).

Verzoekster legt overigens haar paspoort niet voor, omdat zij dit beweerdelijk verloren is. Zij legt evenwel uiterst vage verklaringen af over de manier waarop en de plaats waar ze haar paspoort zou zijn verloren. Verzoekster verklaart dat zij haar paspoort nog diende te tonen bij aankomst in de luchthaven in Servië, maar zij vervolgens de zak waarin zij haar paspoort bewaarde verloor onderweg naar België. Verzoekster kan zelfs niet bij benadering aangeven waar zij zich bevond toen zij deze zak kwijtspeelde, en geeft slechts aan dat zij “*door veel bossen en landen*” is gegaan (NPO, p. 23). Verzoeksters uiterst vage verklaringen over het verlies van een belangrijk persoonlijk document doen vermoeden dat zij haar paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties en bewust geen zicht wil bieden op daarin vervatte informatie over haar eerdere reisbewegingen. Deze informatie is nochtans cruciaal voor de beoordeling van het risico dat zij loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst.

3.7.1.8. Verzoekster biedt tot slot geen zicht op de actuele situatie van haar familie.

Verzoekster stelt niet te weten waar haar broers actueel verblijven of wat ze doen in het leven, terwijl er uit de screenshots van de openbare Facebookprofielen van verzoekster en haar familie wel onderlinge contacten blijken te zijn (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’).

Over haar broer B. verklaarde verzoekster bij DVZ in september 2023 dat ze niet wist waar hij verbleef en dat het laatste dat zij van hem hoorde was dat hij omstreeks 2019 in Carama verbleef (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 19), terwijl ze tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS in januari 2025 verklaart dat hij sinds 2022 in Zambia verblijft (NPO, p. 14). Verzoekster verklaart dat ze geen contact met hem heeft, zelfs niet via internet. Verzoekster blijkt evenwel bevriend te zijn met haar broer op Facebook. Verzoekster verklaart tevens sinds het overlijden van haar vader in 2021 niet te weten waar broer K. is en dat ook haar moeder niet weet waar hij is aangezien hij zou zijn vertrokken zonder afscheid te nemen (NPO, p. 15), terwijl uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er nog interactie is geweest tussen haar moeder en haar broer K. op Facebook in 2022, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen op de helling plaatst. Haar gevraagd waarom zij niet geprobeerd heeft haar broers via Facebook te vinden, antwoordt verzoekster: “*Ik zag ze geen FB gebruiken, als hij eentje zou hebben zou hij ons zoeken, wij hebben vrienden en burens ernaar gevraagd*” (NPO, p. 19). Dit antwoord kan niet overtuigen, aangezien verzoekster eerder nog bevestigend antwoordde op de vraag of haar familieleden op Facebook zaten toen ze het zelf nog gebruikte (NPO, p. 18). Geconfronteerd met de facebookprofielen van haar familieleden, komt verzoekster niet verder dan te suggereren dat het “*niet noodzakelijk onze accounts*” zijn aangezien mensen soms valse accounts creëren. Dit antwoord kan allerm minst overtuigen, net zo min als verzoeksters bewering dat men dit doet om te weten te komen waar zij is. Er kon overigens een tweede Facebookaccount worden teruggevonden dat duidelijk aan haar kon worden gelinkt en waarop ze zelf aangeeft dat ze zich in Brussel bevindt. Hiermee geconfronteerd, ontkent verzoekster zonder meer dat het haar account betreft. Zij doet er verder het zwijgen toe, wanneer haar gewezen wordt op het feit dat zij op dit account een foto zette van haar overleden vader, waar haar broer B. op reageerde, alsook op het feit dat ook de Facebookprofielen van haar overleden vader, van haar moeder en van andere familieleden konden worden teruggevonden, en wanneer haar gevraagd wordt hoe het dan komt dat zij nooit enige stappen heeft ondernomen om haar broers te proberen traceren (NPO, p. 20). Hier werd aan het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals op teruggekomen, maar verzoekster hield louter voor de vraag niet te begrijpen. Haar erop gewezen dat zij een geschoolde jonge vrouw is waardoor toch mag worden verwacht dat ze de vraag verstaat, stelde verzoekster uiteindelijk dat zij hoopte dat haar broer contact met haar zouden zoeken, zoals haar broer B. op eigen initiatief contact zou hebben opgenomen met hun moeder (NPO, p. 39). Dat verzoekster dus wel de mogelijkheid zou hebben gehad om met haar broers in contact te komen maar het initiatief daartoe enkel aan hen zou hebben gelaten, met als gevolg dat er geen contact werd opgenomen, kan geheel niet overtuigen.

Verzoekster toont verder niet aan dat V.N. en F.B., die over een verblijfstitel in België beschikken, zoals blijkt uit de neergelegde fotokopieën van hun respectieve verblijfskaarten (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nr. 6), effectief haar paternale oom respectievelijk haar neef zijn. Verzoekster vermeldde op het CGVS dat haar paternale oom V.N. in België woont en dat zij met hem contact heeft en dat ook haar neef F.B. in België woont (NPO, p. 10, 20, 31). Nochtans werd haar bij de DVZ gevraagd naar familieleden die in België verblijven en maakte ze toen enkel melding van haar paternale tante C.M. en niet nader genoemde “*verre neven van mijn ouders*” (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 21). Deze tante vermeldde ze dan weer niet op het CGVS, niettegenstaande haar uitdrukkelijk gevraagd werd wie van haar familie in België woont (NPO, p. 31). Verzoeksters advocaat geeft in zijn schriftelijke opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, die hij op 11 februari 2025 per e-mail aan het CGVS bezorgde, aan dat verzoekster vergat te vertellen dat ook haar tante C.M. in België woont en voegt in bijlage een fotokopie van haar Belgische identiteitskaart (AD, stuk 6, ‘Documenten’, nr. 6). Dat verzoekster haar tante zou hebben vergeten te vermelden op het CGVS, komt de Raad niet aannemelijk voor, nu het volgens verzoeksters verklaringen deze

tante is die haar onderhoudt in België en bij wie ze ten tijde van haar gehoor op 27 september 2023 ook woonde (AD, stuk 5, verklaring DVZ, vragen 10, 21, 23 en 24). Uit de fotokopie van haar identiteitskaart kan niet blijken dat het effectief een tante van verzoekster betreft.

3.7.1.9. Gelet op het geheel van voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekster niet *in concreto* worden weerlegd, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij in Burundi door de Imbonerakure werd vervolgd omwille van de vermeende banden van haar vader met rebellen in Rwanda en haar weigering om zich bij de Imbonerakure aan te sluiten en hen informatie te geven. Zij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op deze vermeende vervolgingsfeiten ter staving van het risico dat zij bij terugkeer meent te lopen.

3.7.2. Wat betreft verzoeksters Tutsi-afkomst en haar verklaring bij de DVZ dat zij, behalve om politieke redenen, haar land van herkomst ook diende te verlaten omwille van etnische redenen (AD, stuk 5, verklaring volgend verzoek, vraag 17), dient vooreerst te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Burundi. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 14 februari 2025, duidelijk naar voren komt dat de vervolging van (vermeende) tegenstanders van de machthebbers in Burundi in wezen politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet determinerend is. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen hij *infra*, onder punt 3.7.3.1, uiteenzet. Verder kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat zij voor haar vertrek uit Burundi louter omwille van haar Tutsi-etnie werd geveiseerd en vervolgd of onderworpen aan ernstige schade. De adjunct-commissaris kan worden bijgetreden waar hij in dit verband nog het volgende opmerkt in de bestreden beslissing: "*De eerdere vaststellingen, volgens welke uw autoriteiten zich welwillend jegens u hebben opgesteld door u een paspoort uit te reiken en u toe te staan het Burundese grondgebied legaal te verlaten, en/of dat de leden van uw gezin nog steeds in Burundi wonen –uw bewering dat uw moeder dient onder te duiken is zoals supra vastgesteld niet overtuigend te noemen-, sterken het Commissariaat generaal in zijn overtuiging dat u geen vrees voor vervolging koestert alleen omdat u Tutsi bent.*"

3.7.3. Verzoekster betwist verder in haar verzoekschrift de conclusie van de adjunct-commissaris dat "*het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi*" en meent dat de adjunct-commissaris te dezen een slechte lezing maakt van de beschikbare landeninformatie.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

3.7.3.1. Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtigde executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst Service national de renseignement (hierna: de SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in

Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Bubanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een "*intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires*" in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

3.7.3.2. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezen die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van RED-Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

3.7.3.3. De Raad stelt vervolgens vast dat er geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voorligt waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

3.7.3.3.1. Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezen die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een "antenne" van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de onlineactiviteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezen kan verkrijgen dankzij het systeem van "*cahiers de ménage*", een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de "*quartiers contestataires*", de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale

vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om 'high profile returnees' te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een laissez-passer wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

3.7.3.3.2. Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

3.7.3.3.3. Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezen die in 2022 uit Servië zijn gerepatriëerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezen die in het buitenland om

internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatriëerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen-en-weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

3.7.3.3.4. Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten

opzichte van een Tutsi en alles wat het land "bezoedelt". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

3.7.3.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

3.7.3.4.1. Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

3.7.3.4.2. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekster tot de Tutsi-etnie behoort, dat zij haar land van herkomst in oktober 2022 op legale wijze verlaten heeft en dat zij sinds februari 2023, op een kortstondig verblijf in Kroatië na, in België verblijft.

Zoals *supra*, onder punt 3.7.1. is uiteengezet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Burundi persoonlijk problemen heeft gekend met enkele Imbonerakure nadat zij in Bujumbura ging inwonen bij haar vader, die daar als ex-FAB en lid van een oppositiepartij door deze Imbonerakure zou zijn gezocht. Aan de beweerde problemen die haar vader in die periode met de Imbonerakure zou hebben gehad, wordt geen geloof gehecht, net zo min als aan de vermeende link tussen zijn overlijden in augustus 2021 en voorafgaande problemen met de Imbonerakure. Aldus kan niet blijken dat verzoekster op heden in de negatieve aandacht van de Imbonerakure of de Burundese autoriteiten zou staan omwille van het profiel van haar vader, dat op zich niet wordt betwist. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekster in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van haar autoriteiten zouden kunnen trekken.

In zoverre verzoekster erop wijst dat zij familieleden heeft in België die tot de oppositie behoren, dient te worden herhaald dat zij hierover geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd en dat uit de door haar bijgebrachte Belgische identiteits-/verblijfskaarten niet objectief kan worden afgeleid dat deze effectief toebehoren aan familieleden van verzoekster.

Wat betreft verzoeksters Tutsi-etnie, herinnert de Raad eraan dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat de vervolging van tegenstanders (of vermeende tegenstanders) van de regering in Burundi hoofdzakelijk politiek van aard is en dat de etnische afkomst van de slachtoffers weliswaar een verzwarende factor kan zijn, maar op zich niet doorslaggevend is. De Raad verwijst in dit verband naar de punten 3.7.2. en 3.7.3.3.4. van dit arrest en besluit dat dit element *in casu* op zich, dan wel in combinatie met enig ander

element van het onderhavige geval, niet volstaat om de vrees van verzoekster om bij haar terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, aannemelijk te maken.

Waar verzoekster er nog op wijst dat zij afkomstig is uit Makamba maar ook voor een lange periode in Bujumbura heeft geleefd, laat zij na te concretiseren in welke zijn deze herkomst, respectievelijk dit verblijf haar bij terugkeer naar Burundi zal blootstellen aan vervolging.

Verzoekster brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in haar dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij, gelet op haar specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat verzoekster nalaat haar Burundees paspoort voor te leggen en niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij dit document na haar aankomst in Servië is kwijtgespeeld. Zij verhindert aldus

3.7.3.5. De in het verzoekschrift en verzoeksters aanvullende nota ontwikkelde argumentatie kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen, aangezien verzoekster niet aantoont dat alle Burundese onderdanen bij terugkeer louter omwille van hun verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België een gegronde vrees voor vervolging hebben, noch dat er in voorliggend geval specifieke elementen zijn die een dergelijke vrees in haren hoofde aannemelijk maken.

In een rapport van het *Forum pour la conscience et le développement* (FOCODE), een Burundese vereniging die gedwongen verdwijningen documenteert, dat als bron vermeld wordt in de COI Focus "*Burundi. Traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*" van Cedoca van 17 december 2025 en waaraan verzoekster tevens refereert in haar verzoekschrift en aanvullende nota, wordt gesteld dat "*la réalité qui attend de nombreux anciens exilés est celle d'une répression brutale et silencieuse*". Volgens deze bron worden vluchtelingen die terugkeren uit de buurlanden van Burundi vaak zonder bewijs beschuldigd van samenspanning met de oppositie of met verbannen gewapende groepen en worden ze "*souvent traqués dès leur passage aux frontières ou peu après leur installation*", door de SNR en de Imbonerakure. Verzoekster voert noch toont evenwel aan dat de geopolitieke context in de buurlanden van Burundi, enerzijds, en deze in België, anderzijds, vergelijkbaar zou zijn, waardoor de inhoud van deze informatie niet kan worden gebruikt om te concluderen dat Burundese onderdanen die vanuit België terugkeren aan dezelfde problemen zouden worden blootgesteld.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar, en citeert uit, de arresten van de Raad met nummers 282 473 en 323 409 van respectievelijk 22 december 2022 en 17 maart 2025, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.7.4. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

3.7.5. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.8.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

3.8.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op haar vluchtmotieven en haar voorgehouden risicoprofiel omwille van haar verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, alsook omwille van haar Tutsi-etnie, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat niet *a priori* kan aangenomen worden dat elke Burundees die vanuit België terugkeert naar Burundi na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat verzoekster haar vrees in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe zij in gebreke blijft.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op doodstraf en executie, noch op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Burundi zou hebben gekend.

3.8.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus *“Burundi: Situation sécuritaire”* van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geïdendeerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar aanvullende nota bepaalde elementen uit voormelde COI Focus van 17 december 2025 te benadrukken en in het algemeen te wijzen op een sterk verslechterde veiligheidssituatie in Burundi, weerlegt verzoekster geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat de mate van het willekeurig geweld in het kader van gewapende confrontaties tussen strijdende partijen op het Burundese grondgebied zo hoog is of dat daarbij dermate veel burgerslachtoffers vallen, dat het niet opgaat te stellen dat burgers geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.8.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een manifeste appreciatiefout kan evenmin blijken.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kirundi machtig is. De

adjunct-commissaris heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.11. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT